

Open News 8

Denní zpravodaj Open Air Programu Mezinárodního festivalu
Divadlo evropských regionů Hradec Králové

sobota 28. 6. 2014

Baroko žije!

rozhovor

Divadelný súbor **Geisslers Hofcomedi-anten Kuks** vznikol v roku 2002 s cieľom obnoviť divadelnú tradíciu v barokovom hospitale Kuks u Jaroměře. V piatok sa na festivale predstavili s inscenáciou *Romeo a Julie (ve)dle Romia a Juliety*. V predstavení čerpali z textu, ktorý upravili pre svoju potrebu Eggenberští dvorní komedianti. So zakladateľom, umelc-kým šéfom, režisérom a hercom Petrom Hašekom som sa rozprávala o základných východiskách tvorby súboru.

Vaša tvorba je označovaná za „nový barokový divadelný štýl“. Nie je to len ustálená „nálepka“, ktorá časom vznikla? Alebo ako vnímate vašu tvorbu vy?

My jsme si tu nálepku vlastně dali sami, to je jako náš podtitul. Tyká se formy i obsahu a já myslím, že to je tak i v tom baroku. Je to nejen formální nebo režijní přístup k látce, ale taky používáme některé principy, které využívá barokní divadlo. Inspiruje nás zároveň po té obsahové stránce. My ale nerekonstruuje, to v žádném případě, ale navazujeme na tu tradici. Vždycky si z toho vytáhneme nějaké téma, které nás zajímá, nebo které je tady a teď aktuální, protože chceme hrát divadlo pro současného diváka a ne pro specialistu na baroko. Dali jsme si jí (nálepku) taky proto, abychom se vymezili vůči tomu „klasickému“ baroku.

Čerpáte převážně z textů z období baroka. Ako k nim pristupujete? Robíte v nich výrazné úpravy?

Jo, velmi výrazný, my razíme takový hodně autorský přístup k divadlu, takový kolektivní. Během zkoušení do toho mohou všichni zasahovat, herci můžou přijít se svými nápady. A konkrétně tady (v inscenaci *Romeo a Julia (ve)dle Romia a Juliety*) jsme se inspirovali hodně komedií dell'arte a stylizovaným divadlem, což se vlastně taky dá vnímat jako barok, protože svůj vrchol commedia dell'arte zažila v baroku a i z ty formální stránky je v něm obsažená. My jsme ryze autorský, pro nás ten text není cílem ale prostředkem rozehrávání. Tak na začátku, když máme nějaký výchozí text, tak během zkoušení se hodně proměňuje. Vycházíme taky z všeobecně známých textů jako například Moliérův Lakomec,

nebo tahle adaptace Romea a Julie. Snažíme se najít v známých textech něco nového a podívat se na ně svým „neobarokním“ pohledem.

Geisslers Hofcomedianten a jejich *Romeo a Julie (ve)dle Romia a Juliety* v Městské hudební síni (foto: J. Slaviček)

Prečo ste použili adaptáciu Shakespearovej hry Romeo a Júlia a nie originálny text?

Tahle adaptace se odlišuje od Shakespeara tím, že je to vlastně polidštěná tragédie. K vysokému umění bylo přidáno komično a skrze postavu Pickelheringa je víc posílena stránka komična. A důraz na slovo a verše též není tak výrazný. Jde zejména o situacnost. Milenci v podstatě spolu neprohodí vůbec ani slovo, a vlastně ty verše jsme nahradili pohybem a hudbou a taky si myslím, že to je to barokizující na rozdíl od alžbětinského divadla.

Inszenácia mala premiéru v plenéri v Mikulově, potom sa hrala na festivale Theatrum Kuks a tiež na Malej scéně ABC v Prahe. Podľa čoho si vyberáte priestor pre vznik vašich inscenácií?

jením hereckých a loutkářských prvků a hledáním hranic ve věci vztahů mezi loutkou a hercem. Loutka je pro ně individuálním subjektem a loutkář je hercem, který loutku sice vede, ale nemusí

V divadle ABC máme stálou scénu, tam zkusíme přes rok a v divadle na Kuksu v létě. Ale to záleží i na dané inscenaci, kterou hrajeme. Tahle je určena zejména do pleneru, ale pozitivně tady hrajeme inscenaci *Polibky* (22:15, Městská hudební síň - pozn. red.), která je spíš určena do interiéru a je takového komornějšího ražení. Ještě k těm textům, v ní (v insce-

Prečo ste sa rozhodli robiť „novodobé barokové divadlo“?

Ona to byla vesměs náhoda, protože ještě když jsme studovali, tak za námi přišel z muzikolog Stanislav Bohadlo s nápadem založení festivalu barokního umění na Kuksu jako jasný připomínky toho, co tam hrabě Špork dělal. Udělali

Posila na cestě k cílové pásce

editorial

Open Air Program jde do finíše. Na poslední tři festivalové dny letos připadají víkend, a tak bude závěr nepochybně ještě hodně intenzivní. Redakci Open News, které pomalu ale jistě ubývají tvůrčí síly – přirozeně vinou pracovního vypětí, nikoliv protančených nocí – přijela na cestě k cílové pásce podpořit nová členka týmu. Irena Mařincová je studentkou 1. ročníku magisterského studia dvouoboru Filmová věda – Kulturní studia na Univerzitě Palackého v Olomouci. V rozjeté festivalové mašinerii a nutně dávat chaosu si naše čerstvá posila musí připadat tak trochu jako Alenka v Říši divů. Přejeme jí za tak krátkou návštěvu co nejintenzivnější zážitky a vám – čtenářům ON – přejeme, aby Irena měla dobrou inspiraci a její články se vám příjemně četly. zik

O „mysteriálním“ působení bývalé knihovny

glosa

Villa Mysteria je bezpochyby centrem festivalového dění. Pro nás, členky redakce, je ještě o to důležitější, že se zde každý den scházíme a vymýšlíme, co pro čtenáře připravit do dalšího čísla Open News. Bylo to také první místo, kam jsme v Hradci Králové s kolegyněmi „šklíb“ a „vleť“ mířily, když jsme z Prahy dorazily na festival.

Znáte ten pocit, když někam přijdete poprvé, rozhlédnete se, uložíte si místo nějak v paměti, ale při opětovném návratu vypadá už úplně jinak? Mé první setkání s Villou bylo zrcadlově obrácené. Ještě tři dny poté jsem v hale u schodů hned několikrát málem vrazila do velikého zrcadla na stěně vlevo, přesvědčena o tom, že tam je chillout bar, místo setkávání redakce ON.

Jednoho dne jsem kdesi zaslechla, že Villa je bývalá knihovna. Okamžitě mi došlo, proč mě tolik přitahuje a zároveň mate. Moje babička, velká divadelní příznivkyně a hlavně knihovnice, se narodila v Jaroměři a Hradec Králové je její velkou láskou. Já jsem zde poprvé v životě, ale když se ke mně doneslo, jakou historii ta budova má, bylo mi hned jasné, že tohle je určitě místo, které máji babičce „vonělo“ nejvíc – díky knihám. Schválně jsem „prarodičce“ napsala a ta na mou zprávu odpověděla, že v královéhradecké městské knihovně dokonce rok pracovala. Před padesáti lety.

Villa mi už celý týden mate hlavu. Když jsem se po třech dnech zorientovala se zrcadlem, rozpráhla Mysteria „pařáty“ i ve svém okolí. Kdykoli jsem šla do ní nebo z ní, zastavila jsem se uprostřed ulice a najednou vůbec nevěděla, kterým směrem se vydat. Hned několikrát jsem musela o radu požádat někoho z kolemjdoucích.

Vrchol tohoto „čarování“ se dostavil ve čtvrtek, kdy jsem po dopolední strávením mimo Hradec vystoupila z autobusu na nádraží a šla se převléci do našeho dočasného redakčního útočiště. Celou cestu jsem vůbec netušila, kde jsem. Když jsem asi pět minut zmateně pobíhala po křižovatce, prosila jsem v duchu Villu, aby mě už konečně pustila. Náš byt byl nakonec jen asi dvě stě metrů ode mne. vleet

Iluze jako způsob života

recenze

Včera měli diváci šanci zhlédnout ve Ville Mysterii inscenaci *Tajný život*, kterou se hrálo divadlo **Moment Praha**. Soubor, který vznikl v roce 2014, se zabývá spo-

mít stejně emoce jako ona. Skupina vznikla „mezinárodním“ spojením několika studentů KALD DAMU, jsou mezi nimi dva Slovinci, dva Češi, jeden Portugalec a jeden Rumun. Každá z jejich zkoušek je údajně natáčena a následně dochází k analýze prostoru, vztahů a souhry postav. Soubor se tak učí se z vlastních chyb.

Příběh je inspirován dílem Zacha Helmy *Stranger than fiction* a *The Secret Life of Walter Mitty* od Jamese Thurbera. Točí se okolo postavy pacienta, který se léčí se zraněním hlavy v jakési nemocnici či sanatoriu. Zamiluje se do zdravotní sestry, ta však má plotky s tamějším doktorem. S realitou se vyrovnává tak, že si představuje, jaký by asi byl vztah či život s vysněnou dívkou. Zde přicházejí na scénu loutky, které v druhém plánu odehrávají imaginativní obrazy odehrávající ve fantazii pacienta.

Loutky ožívají díky souhře dvou herců, jeden z nich ovládá hlavu a dolní končetiny a druhý ruce. Obojí je naprosto perfektně sešnané, oba herci tvoří doslova „jedno tělo a jednu duši“.

jsem tak jednu hru, no a to bylo před dvanácti lety. A od té doby každý rok na ten festival připravujeme novou premiéru. Začali jsme se o to období víc zajímat, protože jakoby programově se s ním nikdo nezaobírá. Myslím, že nabízí řadu zajímavých témat a mně se to barokní divadlo líbí v tom výrazném propojení formy s obsahem. Všechno se to dává na roveň. V baroku bylo divadlo sice výstředně vizuální záležitost, ale zároveň vlastně ten obsah byl mravokárný a snažil se i kultivovat lidi divadlem. A to jsou věci, které mě hodně zajímají a myslím si, že jsou v současné době použitelné a nepřijde mi to teda jako mrtvý, ba naopak.

Díky za rozhovor!

mark

Hra je založená na minimu textu, zůstalo jen to nejdůležitější tak, aby mohly být vyjádřeny emoce. Snová část příběhu – fantazie hlavního hrdiny – se většinou skládá z tanečních či komických výstupů, které popisují napětí a rivalitu mezi ním a antagonistou doktorem.

Herci co nejvíc vtahují publikum do děje, hlediště dokonce v jedné chvíli dostává ochutnávku nemocničního jídla v podobě nudlové hovězí polévky. Protiklad soubojů a životní lásky s realitou působí velmi poeticky a dojemně – divákovi přeje úspěch v jeho vytrvalém snažení. Náznak nemocničního prostředí sestává ze tří bílých krabic s kolečky, kterými lze podle libosti pohybovat a tak scénu obměňovat.

Loutková inscenace byla pro mne velmi příjemnou změnou ve festivalovém programu (zatím jsem navštívila spíše představení činoherní) a energie herců se přenesla i na mě. Osobně se těším na další projekt, ve kterém se setkám s divadlem **Moment Praha**.

